

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ «ΑΣΤΕΡΩΝ» ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

ΤΑ ΠΕΝΤΕ ΕΙΔΗ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

(Ένα πολύκρητο άρθρο της Τζίν Χάρλου για τὰ διάφορα είδη του έρωτος της έπαχης μας)

ΡΑΓΕ, έτυχε ποτέ να συλλογισθίτε πόσα είδη έρωτος υπάρχουν στην έποχή μας; Μιά «λογική» γυναίκα θά πη βέβαια ότι ο έρωας είναι ένας κι' ότι δεν υπάρχουν διάφορα είδη έρωτος. Βρίσκετε ότι έχει δίκιο; Δεν το φαντάζομαι! Άλλοτε, πριν από τον πόλεμο, ο έρωας παρουσιάζονταν με μιά μόνο μορφή; Με την τραγική μάσκα του πάθους. Ο έρωας τότε ήταν ένα μαρτυρικό αίσθημα, που συνεκλόνιζε την ύπαρξη και τρέλαινε τους ανθρώπους. Σήμερα όμως είναι πολιτισμένος. Αυτό τουλάχιστον το συμπέρασμα έβγαλα από την περία μου, δέκα χρόνια τώρα, που έχω ένα σωρό ιστορίες με τον μεταπολεμικό έρωτα. Μπορώ λοιπόν να σας διαβεβαιώσω ότι ξεχωρίζω πολύ καθαρά πέντε είδη έρωτος, πέντε αίσθηματά ανεξάρτητα τὸ ένα από τὸ άλλο, που μπορούν θαυμάσια να χαρακτηρισθούν ως ο έρωας τὸ 20ου αιώνα. Ποιά είναι τώρα αυτά τὰ πέντε είδη; Είναι τὰ εξής, με σειρά: 1. Ο έρωας - σπάρ, ο έρωας - διασκεδάσις, ο έρωας - περιπέτεια, ο έρωας - γούστο και ο έρωας - τρέλλα.

Συμφωνείτε μαζί μου; Ποιός ξέρει... Μά πριν σχηματίσετε καμιά ιδέα γι' αυτά τὰ είδη τὸ έρωτος, όπως τὰ ξεχωρίζω, θά επιθυμούσα πολύ να προσέχετε λιγάκι στις ακόλουθες εξηγήσεις μου.

Ας εξετάσουμε πρώτα τὸν έρωτα - σπάρ. Ο έρωας - σπάρ είναι τὸ αίσθημα που κυριαρχεί στην έποχή μας. Βρίσκω, μάλιστα, ότι είναι τὸ πιο ελκυστικό, τὸ πιο αήθημο, τὸ πιο άγνό αίσθημα. Ένας νέος και μιά νέα, που συνδέονται με τὸν έρωτα - σπάρ, είναι, πρώτ' απ' όλα, ο καλύτεροι φίλοι τὸν κόσμου. Η πρώτη φράση λοιπόν αὐτὸν τὸ έρωτα αρχίζει μ' ένα ελκυστικό αίσθημα φιλίας, άμοιβαίας αγάπης και τυχερῆς έμπιστοσύνης. Τὰ λόγια τους, η ύποσχέσεις τους, έχουν την άγνοτητα και την ευθιότητα που χαρακτηρίζει κάθε αθλητική εκδήλωση. Θά μπορούσα να δώσω κι' έναν λιγάκι περίεργο όρισμό: Ο έρωτευμένοι δηλαδή τὸν άνδρα σου σ' αυτήν την κατηγορία είναι οί αθλητὰ τὸν έρωτος. Άγαποῦν τὸν έρωτα όπως τὸ τένις, τὸ κολίμπι, τὸς δρόμους τὸν στίβου και τῆς αθλητικῆς παιδιές. Γιὰ νὰ γίνω πιο εύληπτη, θά σας πῶ ένα παράδειγμα:

Τὸ 1925 ο καλύτερος φίλος μου ήταν ο Τίμ Έρσιν. Ένας πρωταθλητῆς τὸν κολιμβήματος, ο τύπος τὸν ιδιότροπο αθλητῆ. Τὸ αίσθημα που μᾶς συνένδεε πῶν ήταν βέβαια μιά ἀπλή φιλία, κι' όμως δεν τὸν άκουσα ποτέ νὰ μου κάνει μιά έρωτική έξομολόγηση, όπως κι' ἐγὼ δεν θυμίζω ποτέ νὰ τὸν εἶπα ότι τὸν αγαποῦσα. Κι' ωστόσο, εκείνη την έποχή ήταν ο μόνος άνθρωπος που εγγύμιζε την ψυχὴ μου, ο άνθρωπος πὸν μᾶς λάτρευα πιο πολύ κι' από τὸν εαυτό μου. Άλλοτε αὐτὸ τὸ αίσθημα θά μπορούσε θαυμάσια νὰ χαρακτηρισθῆ ως πάθος. Μά σας διαβεβαιώ ότι δεν ήταν διόλου μελοδραματικό, διόλου φλογερό, διόλου μαρτυρικό. Μᾶς έδινε την ίδια ενθουσιαστικὴ που δοκιμάζαμε σὲ μιά παρτίδα τένις ή σὲ ένα οδοοδηγῶτε άλλο αθλητικὸ άγώνισμα. Ποτέ δεν εἶπα στὸν Τίμ ότι τὸν αγαποῦσα. Ποτέ δεν μεταχειρίστηκα τῆς «αυμνίες» (γιὰ μὲνα τουλάχιστον) λέξεις, που μεταχειρίζονται οί έρωτευμένοι γιὰ νὰ ενθαρρῶσουν ο ένας στὸν άλλο τὴν άνάπη τους. Μά κι' εκείνο - δεν μου εἶπε ποτέ ότι μ' αγαποῦσε. Μου έλεγε: «Μου εἶσαι άπασπαστή». «Εἶμαι δικός σου». «Μ' εἶναι πάρος ποτέ τίς: τὸ γουμὸ έκείνο». «Εἶν, σ' άναπὸ β...» «Αν μὸς τὸ εἶγες ποτέ, θά έσπαζα στὰ γέλα και θά τὸν θεσποῦσα ως τὸν πιο χαλδ άνθρωπο τὸν κόσμου.

Καθὸς βλέπετε, λοιπόν, η άθλητικὴ ζωὴ τῆς έποχῆς μας έχει και τὸν αθλητικὸν έρωτὰ της, τὸν έρωτα - σπάρ. Ένα αίσθημα που γεννιέται μέσα στὰ δροσὰ και γυμνασμένα κορμὰ τὸν νέων και τὸν κοριτσιῶν τὸ 20ου αιώνα.

Ο έρωας - διασκεδάσις, είναι εἰνα αίσθηματικό παιχνίδι, ένα τί-

ποτα. Ένα τέτοιο αίσθημα δεν είναι σταθερό, ούτε ελκυστικό, ούτε άγνό. Έχει ένα μεγάλο μέρος ματαιοδοξίας και έγωισμοῦ. Σ' αὐτὸ τὸ έρωτικό παιχνίδι ο καθένας συλλογίζεται τὸν εαυτό του, τὴ διασκεδάσει του, τὴ χαρὰ του. Οί καλύτεροι παίκτες λοιπόν είναι εκείνοι που παίρνουν περισσότερο από τὸς άλλους τὸν έρωτα - διασκεδάσι. Αὐτὸ τὸ αίσθημα δεν έχει αρχὴ και τέλος. Είναι μιά ενθουσιαστικὴ παρένθεσι στην ζωή μας. Περιφέρει σχεδὸν άπαράτηρητα και δεν έχει καμιά άπολιτὴς επίδρασι στην ψυχὴ μας.

Έχω δοκιμάσει πολλές φορές τὸν έρωτα - διασκεδάσι: «Άλλοτε μ' ήταν άμοιρο χορευτῆ, άλλοτε μ' ήταν καλὸ φίλο και' άλλοτε πάλι μ' ήταν πνευματικὸ και εὐθύμο φίλο μου. Αὐτὸς ο έρωας αρχίζει και τελειώνει χωρίς νὰ τὸ καταλαβαίνω κανεὶς από τὸς δύο μᾶς. Γι' αὐτὸ άκριβὸς λέω ότι είναι μιά διασκεδάσις, δεν αφήνει καμιά διασάρεση άνάπη και κανένα κορμὸ μόνο στην καρδιά.

Ο έρωας - περιπέτεια είναι πάλι η πραγματοποιήσις μᾶς φυγῆς, μᾶς ἀποδράσεως από τὸν ίδιο τὸν εαυτό μας. Έρχονται στιγμές, που βρίσκουμε τὸν μόνον, πολὺ άχρηστὸ τὸν ζωὴ μας. Επιδιωκόμενὸς τότε μᾶς ἀλλαγὴ, ένα νέο έρεθισμὸ, μᾶς νέα συγκίνηση. Σ' ένα τέτοιο άκριβὸς έιδρασι καλλιεργείται ο έρωας - περιπέτεια. Είναι τὸ μόνο αίσθημα, που μπορεί νὰ μεταμορφώση, έτσι και γιὰ λίγο καιρὸ, τὴν άνοστη ζωή μας. Ένα κορμί τότε, χωρίς νὰ συλλογίζεται τίποτε, παρατάει τὸ σπίτι και τὸς γονεὶς του και φεύγει με τὸν τρυφερό φίλο του, όπως μᾶς σύνηθος εγκαταλείπει ξαφνικά τὸν άνδρα της ή μιά φίλη τὸν φίλο της. Η ζωή γιὰ λίγο καιρὸ, όπως εἶπαμ, παίρνει έτσι ένα συναρπαστικὸ ενθουσιασμό, είναι γεμάτη συγκινήσεις, χαρὲς, τρέφεις, διασκεδάσις. Ο έρωας - περιπέτεια θριαυβεύει. Μά ξεχάται μᾶς μὲρα που παίρνει κι' αὐτὸς ένα τέλος, όπως κάθε καὴ ή κακή περιπέτεια.

Ο έρωας - γούστο είναι τὸ πιο ιδιότροπο και τὸ πιο ἐπιπόλαιο απ' όλα τὰ έρωτικά αίσθηματά. Η διαρκεία του είναι άκαθόριστη. Μπορεί νὰ κρατήσει μόνο λίγες ώρες, όπως κι' ένα ολόκληρο χρόνὸ ή μᾶς ολόκληρη ζωή. Συνήθως όμως είναι πολὺ μικρῆς διάρκειας: λίγες ώρες.

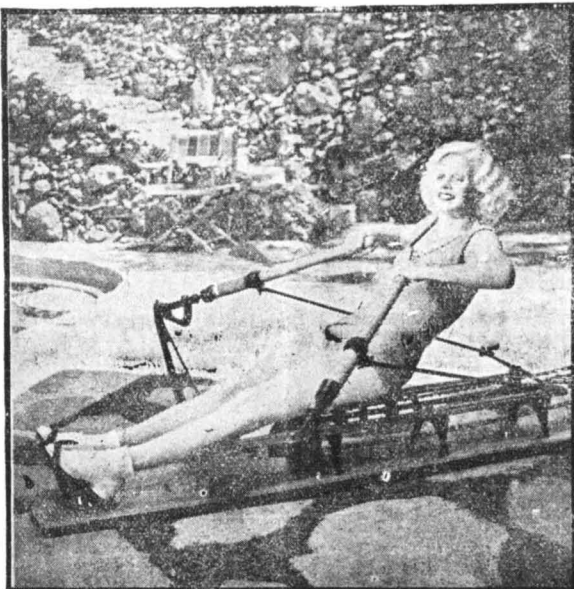
Έδώ κι' ένα χρόνὸ, τὸν τρίτο μῆνα τὸν γάμου μου, έτυχε νὰ συναντήσω γιὰ πρώτη φορά στην πλάξ της Χονοιούδου Έβαν νεαρό «Άγγλο, γιὰ δύο εἰς πασιγνώστον πολιτικὸν και διπλωμάτη. Είχατε ξαπολιμένοι στην άμοιυα, ο ένας δίπλα στὸν άλλο, και με τὴν άρέσκεια δύο παιδιῶν άρχισαμε νὰ μιλούμε γιὰ τὸ κολίμπι. Μά τὰ πρόσάμια μᾶς ήταν τόσο κοντά, ὄστε ὅτε' από λίγες στιγμές τὰ χεῖλη μας πλησίασαν σιγά - σιγά και φιληθήκαμε... Αὐτὸ τὸ φίλημα ήταν ή πιο χαρακτηριστικὴ εκδήλωση τὸν έρωτος - γούστου: Ένός αίσθηματος, δηλαδή, που γεννήθηκε από ένα ἀπλό γούστο.

Όσο τώρα γιὰ τὸν έρωτα - τρέλλα, σας αφήνω νὰ φαντασθίτε ότι θέλετε. Μ' αυτή τὴ μορφή παρουσιάζεται σήμερα ο παλιὸς έρωας - πάθος.

Ο έρωας - τρέλλα εκδηλώνεται πάντα με πολὺ άνησυχαστικὰ συμπτώματα. Όποια γυναίκα είχε τὴν άνηγία νὰ δοκιμάση αὐτὸ τὸ αίσθημα, εἶμαι βέβαιη ότι μετανόησε σὲ κακὰ, σάν κι' ἐμένα. Κι' αν ήταν μόνο μᾶς φορά! Μετανόησα δεκατρεὶς φορές! Γιατὶ δεκατρεὶς φορές μέχρι σήμερα δοκίμασα αὐτὸν τὸν έρωτα - τρέλλα. Και ξέρετε με ποιους; Μὲ δεκατρεὶς γόντες τῆς οδῶνης! Μά μη μου ζήτησετε τώρα νὰ σας ἀναφέρω τὰ ονόματά τους. Ποιός, άλλωστε, τολμάει νὰ έμιστυρηθῆ με κάθε λεπτομέρεια κι' άκριβεία τῆς τρέλλης του;

Θέλετε τώρα νὰ καταλήξουμε σ' ένα συμπέρασμα; Άκούστε αὐτὴ τὴ συμβουλή μου: «Απ' όλα αυτά τὰ είδη τὸν έρωτος, σὰς συνιστῶ νὰ προτιμάτε πάντοτε τὸν έρωτα - σπάρ.

Ο έρωας - σπάρ είναι τὸ πιο συγχρονισμένο αίσθημα, τὸ αίσθημα τῆς μόδας. Όλα είναι σπάρ στην έποχή μας. Άκόμη και ο έρωας ἑ

Η Τζίν Χάρλου στὰ λουτρά